

Peter Coy megemlékezése

Júlia említette, hogy Benjammal együtt játszották ezt a gyönyörű Schubert darabot tavaly Hálaadáskor. Mi is jelen voltunk, és meg kell, hogy mondjam, frenetikus pillanat volt. Azt hiszem László nagyon-nagyon boldog lenne, ha tudná, hogy itt Ti, ma ketten ezt a darabot eljátszottátok.

Lászlóval az elmúlt években váltunk barátokká. Később, mint hogy bármelyikőnk is gondolta volna. AZ ő fia, Dániel, és az enyém, Ethan együtt jártak Demarestbe iskolába, majd később a Cornellre is. Feleségeink, Zsuzsa és Ariela között is szoros barátság alakult ki. Hámoséknál mindig Budapesten éreztük magunkat Bergen County-ban. Mindig volt kaszinó tojás, csirke paprikás és mindenféle érdekes ember, aki szia-t, köszönöm-öt és jó estét mondogattak. László a hullámos hajával és piros pozsgás arcával, Zsuzsa pedig a drámájával. Több „Z” betű volt a nevünkben, mint a többi barátainknak összesen.

Tudtam, barátoknak lettünk teremtve, amikor Arielával a Pompeii körül sétálgattunk egy nap, majd a messzeségből kiszúrtuk őket, ahogyan ők is ugyanezt teszik. Ez akkortájt lehetett, amikor László futball edző asszisztense lettem. A szabadidős bajnokságban mindenkinek ugyanannyi ideje volt játszani. Ezt komolyan véve készítettem egy beosztást, hogy kinek mikor kell a pályán lennie, ki kit kell, hogy váltson. László évekig viccelődött velem, mert a meccsek végén mindig lehoztam a fiúkat a pályáról, hogy hagyjuk a másik csapatot gólt rúgni, így legyőzni minket.

Később László és Zsuzsa egészen Jeruzsálemig jöttek, hogy részt vegyenek Ethan bár micvá szertartásán. Kedves gesztus volt a részükről, emellett pedig egy olyan párról beszélünk, akik imádták felfedezni a világot.

Mások már beszéltek Lászlóról mint a HHRF társ-alapítójáról, amely az Erdélyben, Szlovákiában, Szerbiában és máshol kisebbségben élő magyarok érdekeit képviselte. Ehhez azt fűzném hozzá, hogy ez a küldetéstudat átjárta életének minden szegletét. Hozzáfűzve, amit George Pataki mondott a ReConnect Hungary programról; Ariela végzett egy kutatást az amerikai zsidó fiatalok születési jog alapján tett kirándulásairól, amiről aztán László sokat faggatta őt: hogyan is működik ez pontosan? Ki fizet érte? Így, bár mi nem vagyunk magyarok, mégis úgy gondolom, mi is tudtunk a jó ügyért tenni.

Amikor László már nagyon beteg volt, akkor is haladt az alapítvány ügyeivel: Magyarországra repült, Washingtonba utazott egyedül, eltolva magától a kórt. Zsuzsa azt mesélte, hogy amikor már alig tudott beszélni, akkor is a HHRF ügyeit intézte telefonon a (Memorial Sloan Kettering) kórház ágyából.

László egy alázatos, halkszavú ember volt, aki mindig figyelmesen hallgatott és nyitott volt a tanulásra. Mélységesen büszke volt Zsuzsára és hálás neki. Imádtá a gyermekeit, Júliát és Danit. Elkötelezett volt szülei, testvére és Zsuzsa családja felé. Minél több időt töltöttünk vele, annál többekkel ismerkedtünk meg a családi és baráti köréből. Mindannyian szerencsésnek éreztük magunkat, hogy Lászlót ismerhettük és szerethettük; egy álmodozó, egy cselekvő, egy igazi szabadlelkű ember volt, aki a saját maga útját járta egész élete során. Hámos László, nyugodj békében.